

Siyonizm: Filistin'deki Çatışmaların Kaynağı

Siyonist hareket, 19. yüzyılda ortaya çıkışından itibaren bir ülkesi olmayan Yahudi halk için, Filistin'in, üzerinde kimsenin yaşamadığı bir toprak olduğu düşüncesini yaymaya başladı. Bu, "*Topraksız bir halk için halksız bir toprak*" şeklindeki meşhur Siyonist söyleme de yansıdı. Zira Siyonist hareketin Filistin topraklarını bir Yahudi devletine dönüştürmesi planlanıyordu.

Siyonistler için Yahudi devleti, İngiltere'nin İngiliz oluşu gibi Yahudi'dir. Bu yaklaşım, Siyonistlerin Filistin halkının fiilî varlığını nasıl yadsıdığını ve onları nasıl da insan olarak görmediğini açıkça göstermektedir. Nitekim sömürge halkının fiilî varlığını yadsımak ve onları insan olarak görmemek, bütün sömürgeci güçlerin iki temel özelliğidir ve Siyonist hareket de bu açıdan istisna değildir.

Tarihsel olarak Siyonist hareket, Yahudilerin Batı'da, özellikle de 19. yüzyıl sonu ve 20. yüzyıl başlarında anti-Semit ve Yahudi karşıtı tutum ve söylemler geliştiren Avrupa'da yaşadığı özgün sosyopolitik ve iktisadi deneyimlerin bir sonucudur. Batı'nın Yahudi halka duyduğu husumetin Filistin halkıyla ve hatta Müslüman dünyasıyla hiçbir ilişkisi yoktur; ancak ne var ki sonuçları en fazla burada hissedilmiştir. Siyonist hareketin kurucusu Theodor Herzl, 1896 tarihli meşhur *Der Judenstaat (Yahudi Devleti)* adlı kitabında, "Yahudi sorunu"nun Avrupa'nın dışında çözülmesi gerektiğini; dahası, bu sorunu çözmenin yalnızca uluslararası bir çerçevede mümkün olabileceğini kabul ediyordu. Bu noktada Herzl ve Siyonizm'in Avrupa'daki Yahudi sorununu çözmeyi başardığını, ancak daha sonra hareketin kendi hedeflerinden saparak Müslüman dünyasında, özel olarak da Filistin'de yeni bir Yahudi sorununun meydana gelmesine yol açtığını söylemek yerinde olacaktır.

Hiç kuşku yok ki Siyonist hareket, Filistin'deki çatışmanın sebebi ve failidir; zira 1897'de Siyonist hareketin oluşumundan önce böyle bir çatışma hiçbir zaman vuku bulmamıştır. Daha özel olarak, Siyonist hareketin Batı'da oluşması ve onun Filistin'deki paramiliter faaliyetlerinin sonuçları, İsrail-Filistin çatışmasının çekirdeğini teşkil eden sebeplerdir. İrgun, Hagana ve Lehi gibi silahlı Yahudi terör örgütleri, Filistin'de bir İsrail devleti kurulmasına giden yolun taşlarını döşemiştir. Bu terörist örgütler kitle katliamları, sabotajlar; hava alanlarına, demir yolu manevra istasyonlarına ve sivil altyapıya yönelik saldırılar düzenlemiş ve Filistin halkının yurdundan kitlesel olarak çıkarılması anlamına gelen Nekbe'yi gerçekleştirmiştir. Dahası, İsrail'in kurulmasıyla birlikte bu Siyonist terör örgütleri ve bunların liderleri, İsrail devletine entegre olmuştur. Buna tipik bir örnek, daha ileride sözde "İsrail Savunma Kuvvetleri"nin çekirdeği haline gelen Hagana'dır. Bu terörist faaliyetler yalnızca Filistin halkını değil, Filistin'deki Britanya mandasını da hedef almıştır. Örneğin 1946 yılında Kudüs'teki *Kral Davud Oteli*'nin bombalanması, modern Ortadoğu tarihindeki en eski ve en büyük çaplı terör saldırılarından biridir.

Bütün bunların anlamı ise, Siyonist ideolojinin en başından beri zorla tehcire, soykırıma ve Filistinlilerin yok edilmesine inandığı ve inanmaya devam ettiğidir. İlk gününden itibaren Siyonist hareket için Filistin halkının ortadan kaldırılması gerçek bir hedeftir ve bu, onların siyasi söylemlerinde sıklıkla tekrarlanmıştır. Örneğin önde gelen bir Siyonist lider ve İsrail'in ilk başbakanı olan David Ben-Gurion, 1937 yılında, "*Zorunlu nüfus transferiyle yerleşim için çok geniş bir alanımız olur... Ben zorunlu nüfus transferini destekliyorum. Bunda ahlak dışı bir şey görmüyorum.*" demiştir.

Bu yüzden, her şeyden önce Siyonizm'i ve onun tüm kurumlarını ırkçı, sömürgeci ve terörist olarak yaftalamak gerekmektedir. Bu, kamuoyunu bu düşünceye karşı seferber etmeyi kolaylaştıracak, aynı zamanda Siyonist hareketin gelecekte zayıflatılmasına ve dağıtılmasına da -ki bu Filistin'de gerçek bir barışın ön koşuludur- yardımcı olacaktır. Bu sebeple İsrail-Filistin çatışmasına bir çözüm bulmaya ilk olarak Siyonizm'in nasıl dağıtılacağı sorusuyla başlamak gerekmektedir. Hiç şüphe yok ki Siyonizm'in zayıflatılması ve dağıtılması çağrısında bulunmak ne anti-Semitizm'dir ne de Yahudi düşmanlığı. Bilakis Filistin ve Müslüman dünyası Yahudiler için her zaman, Batı'da maruz kaldıkları baskılarla zıtlık oluşturacak şekilde, en güvenli yerler arasında olmuştur. Dahası tarihsel olarak Filistin; Müslümanlar, Hristiyanlar ve Yahudiler arasında bir arada yaşamın en büyük modeli olmuştur.

Bilim insanlarının, medyanın ve aktivistlerin Filistin'deki çatışma üzerine etkin bir şekilde düşünmeye başlaması gereken nokta da tam olarak burasıdır. Ayrıca Siyonist ideolojiyi bütün düzeylerde Filistinlilere karşı saf ayrımcılık üreten etnik ve dinsel ırkçılık olarak teşhir etmek de gerekmektedir. Örneğin İsrail, bir yandan Filistinli mültecilerin geri dönüş hakkını yadsırken bir yandan da "geri dönüş yasası" ile nerede doğduğundan bağımsız olarak dünyadaki bütün Yahudilere İsrail vatandaşlığı alma hakkı sunmaktadır.

Kişisel bir örnek olarak -aile kökleri Kudüs'te bulunan bir Filistinli olarak- bana Kudüs şehrini ziyaret etme izni bile verilmezken, Filistin'le hiçbir alakası olmayan, Etiyopya'da doğmuş Etiyopyalı bir Yahudi veya Rusya'da doğmuş bir Rus Yahudisi, sadece şehri ziyaret etme hakkına değil, orada yaşama hakkına da sahiptir. Diğer yandan, Siyonist siyasi ve mali kurumların Siyonist proje ve ideolojiyi desteklemedeki rollerini ifşa etmek de hayati önemdedir ve bu, BDS (*Boycott, Divestment, Sanctions: Boykot, Yatırımların Geri Çekilmesi ve Yapırımlar*) hareketini bütün boyutları ve ilkeleriyle tümüyle kucaklamak yoluyla yapılabilir.

10 Kasım 1975 tarihli Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun 3379 sayılı kararı, Siyonizm'in ırkçılığıyla mücadele etmeyi denemiştir. Tasarı, "*Siyonizm bir ırkçılık ve ırksal ayrımcılık biçimidir*" tespitinde bulunmuş ve hareketi kınayarak dünya barışının ve güvenliğinin önünde tehdit olarak görmüştür. Aynı zamanda bütün ülkelere Siyonizm'e karşı çıkma çağrısı da yapmıştır. Ancak İsrail, bu kararın iptal edilmesini Madrid Barış Konferansı'na katılmasının ön koşulu haline getirmiş ve karar 1991 yılında bu sebeple geri alınmıştır. 3379 sayılı kararın iptali, devletler düzeyindeki ahlaki gerilemeyi de yansıtmaktadır ve bunun en önemli gerekçesi, Siyonizm'in ırkçılığının ve ırksal ayrımcılığının aynı terörist davranışları ve zulmü üretmeye devam ediyor olmasıdır.

Buradan doğan argüman, Siyonizm'in, sömürgeciliğin artık bitmesi gereken Filistin'deki çatışmayı çözümlenmeyeceği gibi, aynı zamanda Filistin halkının geri dönüş hakkı, şehirler ve köylerin içinde ve arasında her yerde bulunan yüzlerce kontrol noktası olmadan hareket etme hakkı gibi temel insan haklarını geri kazanmasına ve son kertede kendi kaderini tayin etmesine de izin vermeyeceğidir.

Binlerce Filistinlinin kurban verildiği, son 10 yıl içinde Gazze Şeridi'ne yönelik gerçekleşen üç saldırınlık savaşı, geçtiğimiz aylarda Gazze'de sivil protestocuların kitle kıyımına uğratılması ve hatta ABD Başkanı Donald Trump'ın Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak tanıması gibi olaylar ve kararlar bizi, Filistin'in yasa dışı olarak sömürgeleştirilmesinin kökeninde yatan sebebe ve Filistin'deki çatışmaların ve savaşların kaynağına götürmelidir: Siyonist hareket. İşte tam da bu sebeple hükümetler, sivil toplum kuruluşları ve bireyler düzeyinde, Siyonizm'i zayıflatmak ve dağıtmak üzere yürütülecek kolektif çaba, yalnızca Filistin halkıyla sınırlı olmamalıdır; bu sorumluluk bütün dünyanın omuzlarındadır. Zira bu, temel olarak beşeri ve ahlaki bir sorumluluktur ve yalnızca Filistin için değil, bütün bölge için adalet ve barış meselesidir.